

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

El dret a un treball digne

El passat u de maig vam celebrar el Dia Internacional dels Treballadors. En aquesta data recordem les mobilitzacions dels obrers de Chicago l'any 1886; alguns van morir en defensa dels seus drets laborals, com la jornada laboral de vuit hores. Actualment, aquests drets ja estan regulats, però encara hi ha molts treballadors que viuen en una situació precària. A tots ells, l'Església els vol mostrar el seu afecte, solidaritat i suport.

L'Església considera de summa importància fer arribar els valors de l'Evangeli al món obrer. Aquesta és una tasca de tota la comunitat cristiana i especialment de la pastoral obrera. La pastoral obrera és la veu de l'Església que clama a favor dels drets dels treballadors, sobretot d'aquells que es troben en situacions difícils. Acompanyar-los és la seva missió. Ho fa per fidelitat a Crist, amic dels pobres i dels descartats. I ho fa perquè l'Església de Jesucrist neixi, creixi i arrel·li en el món del treball.

Les delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Catalunya, juntament amb altres col·lectius compromesos amb el món obrer, elaboren un manifest cada primer de maig. El manifest d'enguany incideix en la situació d'aquells que tenen una «feina submergida», és a dir, sense contracte laboral, sense cotització a la seguretat social

FOTO: ADRIAN SULYOK - PIXABAY

i sense accés a una pensió de jubilació. Són treballadors pobres que no acostumen a cobrar un salari just i treballen sense les mínimes condicions de seguretat.

A tots ells, l'Església els vol oferir una paraula d'esperança. L'Església està cridada a ser la veu dels sense veu. No podem desentendre'ns del clam de tants germans que

no tenen cobertes les seves necessitats bàsiques. Així ho podem llegir a la carta de Jaume: «Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i un de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos i bé i alimenteu-vos", però no els dona allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules?» (Jm 2,15-16).

El papa Francesc explica en una homília que un home que no tenia feina va anar a la seva parròquia a buscar una mica de menjar per a la seva família. La persona que el va atendre, després de donar-li alguns aliments, li va dir que almenys aquell dia podria portar el pa a la seva família. Llavors, l'home va respondre que per a ell allò no era suficient. El que realment volia era guanyar-se el pa per portar-lo a casa. (Homília del papa Francesc, 1 de maig de 2020). A aquell home li faltava una feina digna, una feina que oferís a la seva família un futur ple d'esperança.

Benvolguts germans i germanes, avui ens unim a tots els homes i dones que lluiten per unes condicions més justes en la seva feina. Ajudem-los a plantar la llavor d'un futur digne. Demanem al Senyor que a ningú no li falti una feina digna i un descans merescut. Que sant Josep intercedeixi per tots els treballadors del món, i molt especialment per tots aquells que no tenen una feina digna.

ACTUALITAT

L'Església de Barcelona acomiada el papa Francesc

La mort del papa Francesc ha commogut l'Església universal i també la comunitat cristiana de Barcelona, que ha viscut amb fe i esperança aquests dies de dol.

El passat dimarts 29 d'abril, a les 19.15 h, es va celebrar una Missa funeral a la Catedral de Barcelona pel repòs etern del Sant Pare.

La celebració va ser presidida pels bisbes auxiliars, Mons. Javier Vilanova i Mons. David Abadías, i va comptar amb la participació del clergat i dels fidels de la diòcesi. El cardenal Joan Josep Omella,

arquebisbe de Barcelona, s'hi va unir espiritualment des de Roma.

Dies abans, a la mateixa Catedral, s'hi havia instal·lat un memorial amb un llibre de condolències perquè els fidels poguessin expressar el seu comiat i pregària. La missa exequial va tenir lloc el 26 d'abril a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Es va celebrar una cerimònia senzilla, segons el disseny del Papa.

L'Arxidiòcesi de Barcelona va pregar unida per acomiadar el papa Francesc que ha tornat a la casa del Pare.

ENTREVISTA

Per una salut més humana

MONTSERRAT ESQUERDA

La nova degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL, Montserrat Esquerda, es proposa formar professionals que treballin «per una salut més humana, equitativa i solidària; que tinguin consciència social i sentit del servei». «I que entenguin que la cura no és només tècnica, sinó també relació i presència; que siguin professionals capaços d'induir salut i esperança també amb petits gestos», afirma la Dra. Esquerda.

Quins objectius et marques com a degana?

El gran repte és continuar construint una facultat on el coneixement científic i el creixement humà vagin de la mà, i poder transmetre un model d'atenció integral i compassiva a les noves generacions. Volem professionals amb alta competència tècnica (*high tech*), però també amb una profunda sensibilitat humana (*high touch*), compromesos amb la societat i sensibles al patiment aliè.

Què consideres clau que els alumnes assimilin a nivell humà?

Desitjo que entenguin que cuidar no és només fer, sinó també ser: escoltar, acollir i estar-hi. La compassió, entesa com compromís profund amb l'altre, ha de ser central. Volem que aprenguin a acompanyar en moments biogràfics, no només biològics, i que no tinguin por de paraules com «empatia» o «espiritualitat», ni tinguin por de comprometre's amb la justícia i la fragilitat.

Per què el professional de la salut cristiana ha d'entendre que cal tenir cura dels altres, especialment dels vulnerables?

Tenir cura és, per al cristià, una forma de servei i una expressió de l'amor evangèlic. En un món que valora tant l'autonomia, cal recuperar la centralitat del vincle i la dependència mútua. Paul Claudel recordava que «Jesús no ha vingut a suprimir el patiment, ni tan sols ha vingut a explicar-lo, sinó que ha vingut a omplir-lo de la seva amorosa presència». Molts cops, els professionals poden ser reflex d'aquesta presència en el patiment.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Preguem junts en família

Uns pares joves m'explicaven la seva pregària familiar de cada diumenge al vespre, amb els seus fills de tres i gairebé sis anys. Atesa l'edat dels infants, paren esment en uns detalls aparentment accidentals però que ajuden a iniciar en la pregària a aquestes edats. Comencen per delimitar un espai de pregària: els pares i els fills asseguts a la catifa de la sala i, si els avis hi participen, s'asseuen al sofà. Se situen mirant una icona de Jesús o una de la Mare de Déu amb l'infant Jesús que posen sobre una taula baixa, il·luminada per una o més llànties. Un breu moment de silenci, per fora i per dins, delimita un espai material exterior i un espai interior per crear un ambient que ajudi a asserenar-se, a deixar les coses que preocupen i provoquen neguit.

Inicien la pregària fent el senyal de la Creu. La pregària ha de ser senzilla. Es basa, doncs, en la repetició de frases, un comentari sobre un fet viscut, una pregària a partir d'una fotografia, d'un dibuix que han fet, una cançó... seguit d'una petició o una acció de gràcies. Acaben, agafats de les mans, amb un Pare nostre que el més petit segueix fins on sap. La delimitació de l'espai sagrat ajuda al seu desco-

briment, a centrar la pregària i, també, a fer silenci per pensar què diré. La durada, per captar l'atenció, és curta, adequada a l'edat dels infants. Tenen cura de la posició i el gest. Una bona posició és la d'asseguts a terra, en rotllana. Pel que fa al gest, uneixen les mans o les obren o les ajunten, acompanyant la pregària de petició, agraïment, perdó, lloança... A les habitacions dels infants, en un mural hi enganxen dibuixos i fotografies al·lusives a les pregàries que mostren l'obra de la creació i en les que es pot copsar el que Déu ha fet per nosaltres i que ajuden a sentir-se criatures de Déu Pare...

És bo afavorir un espai i un moment que, en família, apropi a Déu Pare, a Jesús com a un amic invisible però que hi és. Que apropi a Maria, la mare de Jesús i també mare de tots els homes i dones, també de tots els infants. «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9, 37). Amb aquest esperit d'acolliment, preguem junts en família. Si de debò la nostra fe és fonament de les nostres vides, trobarem el temps, l'espai, els gestos, les paraules, els silencis... i la intenció.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«¿Acaso no estoy yo aquí, que soy tu madre?»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al inicio del mes de mayo, recordamos estas palabras con las que la Virgen, la «Señora y Niña mía» respondía a san Juan Diego. Tiernas palabras que nos colman de esperanza: «¿Acaso no estoy yo aquí, que soy tu madre?». María es nuestra querida Madre, siempre cercana a nosotros: en nuestro vivir cotidiano, en las alegrías y en las tribulaciones, en el acompañarnos al encuentro de su Hijo; ella nos muestra a Jesús y nos enseña a responder y a conducirnos en nuestra pequeñez; nosotros también somos sus pequeños hijitos.

«La esperanza encuentra en la Madre de Dios su testimonio más alto. No es casual que la piedad popular siga invocando a la Santísima Virgen como *Stella maris*, un título expresi-

vo de la esperanza cierta de que, en los borrascosos acontecimientos de la vida, la Madre de Dios viene en nuestro auxilio, nos sostiene y nos invita a confiar y a seguir esperando» (*Spes Salvi*, 24).

En el día en el que celebramos a todas las madres, damos gracias a Dios por las de nuestras familias, las que se encuentran entre nosotros y las que ya han partido. Agradecemos vivamente que nos haya dado el don de ser hijos de la Iglesia y la gracia de regalarnos a su Madre.

Rogamos a nuestra Señora, la más tierna de las madres, que nos ayude a tener un corazón compasivo y misericordioso. Ella nos ayude a tener entrañas de ternura, de servicio desinteresado, de afecto y de responsabilidad.

Lectures de la missa diària i santoral

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Ntra. Sra. Dels Desemparats.

Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dimecres [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dijous [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità. Beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argemè (Còria).

Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dissabte. [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ † Diumenge vinent, IV Diumenge de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Ac 13,14.43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

DIUMENGE III DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor!, / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat, / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, ¿no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, pregué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre».

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen».

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miríadas de miríadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo cuanto hay en ellos—, que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo».

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

És Jesús qui beneeix la nostra tasca; invoquem-lo

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Sovint pensem que la nostra feina la podem fer tot sols, sense l'ajuda de ningú. Potser ho hem fet moltes vegades i en som uns experts; ens veiem capaços de fer-ho bé i tot sols. L'Apòstol Pere i els seus companys pescadors, així ho creien; però en una ocasió constaten que no han pogut pescar res.

De l'evangeli hem llegit que Jesús Ressuscitat els crida, constata la seva situació, i els ajuda; fins al punt de tenir una pesca extraordinària de peixos. Quan baixaren a terra, veieren que Jesús ajuntava els peixos que Ell mateix ja havia preparat coent-se sobre les brases.

Hem de fer tot el que ens pertoqui, com si tot depengués de nosaltres, però sabent i confiant que tot depèn de Déu. Invoquem-lo, donem-li gràcies i fem-li les nostres peticions. Deixem que compti i intervingui en les nostres vides. Cal que «esmorzem» i dialoguem amb Jesús, el Senyor; Ell sempre ens escolta, orienta i fa més profitosa la nostra vida i tot el que puguem realitzar.

Si la nostra relació amb Jesucrist és constant i fluïda, també sentirem en el nostre interior, i de diferents maneres, unes paraules com les que va dir a Simó Pere: «M'estimes?», i potser experimentarem que ens ho diu moltes vegades. Jesús sempre esperarà la nostra resposta per confiar-nos una missió, un encàrrec.

A Simó Pere, Jesús li diu: «pastura els meus anyells... pastura les meves ovelles». Cada un de nosaltres li hem de preguntar sovint al Senyor: què vols de mi? ara i aquí? Potser hi haurà una crida per a la nostra vida que anirà configurant la nostra existència, però a més estarà envoltada per altres crides més concretes que aniran modelant la nostra vida.

Les crides que Jesucrist ens pugui fer, tan a través de la Església com per mitjà de les necessitats de les persones i del nostre món, no sempre seran fàcils i agradables.

Jesús mateix ja va advertir als seus deixebles que podrien tenir dificultats, contratemps i persecucions; però que Ell no ens deixaria mai. Com a cristians, som una comunitat de cridats; tenim una vocació envoltada de moltes circumstàncies que la van concretant.

AGENDA

Missa de final de curs universitari 2024-2025. El proper dimarts, 6 de maig, a les 19.30 h, se celebrarà una Missa a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. Posteriorment tindrà lloc una trobada de germanor al claustre (c/ Diputació, 231).

Jornada Jubilar «La Família: Font d'esperança». El diumenge 11 de maig, de 10 a 14 h, se celebrarà una Jornada de la Família que enguany serà Jornada Jubilar. Celebrem, junts, el Jubileu de la Família! La Pastoral Familiar de l'Arxidiòcesi de Barcelona et convida a una jornada especial per viure l'Any Jubilar en comunitat. Podreu gaudir d'una estona d'Adoració, d'algunes xerrades inspiradores, titelles per als petits, una xocolatada per a tothom, danses de lloança i l'alegria de l'Eucaristia.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les. El proper diumenge, 11 de maig, a les 18 h, se celebrarà la conferència: «L'humà transcendent», a càrrec de la Gna. Conxa Adell.

Institut Emmanuel Mounier de Catalunya. El proper dijous, 22 de maig, a les 19 h, s'entregarà el «Reconeixement Emmanuel Mounier» a l'Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna. L'acte tindrà lloc a l'Au-

Consulta
altres actes
de l'agenda
diocesana

Com funciona el Conclave?

- El mot «Conclave» ve del llatí *cum clave* i vol dir *amb clau*.
- Hi ha més de 250 cardenals, però només 135 poden votar (menors de 80 anys).
- Es reuneixen a Roma 15-20 dies després de la mort o renúncia del Papa.
- S'allotgen a la Casa Santa Marta, prop de la Capella Sixtina.
- El Conclave es fa a la Capella Sixtina.
- Quan es diu *extra omnes* («tot-hom fora»), es tanquen les portes i comencen les votacions.
- Cada elector escriu el nom del candidat en una butlleta i la diposita dins un calze.
- Es vota al matí i a la tarda fins que algú aconsegueix 2/3 dels vots.
- Després de cada set votacions, hi ha una jornada de pregària i reflexió.
- Tot es fa en aïllament total, sense mòbils ni contacte extern.

- Després de votar, es cremen les butlletes:
Fum negre = no hi ha acord.
Fum blanc = tenim Papa!

Què passa quan un cardinal és escollit Papa?

- Se li pregunta si accepta i quin nom vol portar.
- Va a la Sala de les Llàgrimes per meditar i vestir-se amb la sotana papal.
- Es canta el *Te Deum* per tancar el Conclave.
- El degà dels cardenals ho anuncia al món des del balcó de Sant Pere: *Annuntio vobis gaudium magnum: Habemus Papam!* («Us anuncio una gran alegria: tenim Papa!»).

la I del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

IN MEMORIAM

Mn. Salvador Torres Romeu. Prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, va morir en la pau de Crist, a l'edat de 86 anys,

el dimecres 16 d'abril de 2025. El Sr. Cardenal arquebisbe, el Sr. Cardenal arquebisbe emèrit, els Srs. Bisbes auxiliars, els preveres i els diaques ho fan saber als fidels de l'Església perquè l'encomanin a la misericòrdia del Senyor. Les exèquies es van celebrar

el dissabte 19 d'abril de 2025, a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

LLIBRES

La Bona Nova de Jesús. Comentari als evangelis dominicals dels cicles A, B i C, del P. Jordi Latorre. Aquest llibre de 400 pàgines, editat per l'Editorial CPL, vol contribuir a ajudar els fidels

a acostar-se a la Sagrada Escripura d'una manera clara i entenedora. És un petit volum amb comentaris a l'Evangeli publicats durant els anys 2018-2022 en aquest *Full Dominical* i en el d'altres diòcesis germanes.

Esperança. L'autobiografia, del papa Francesc. Aquest llibre de 340 pàgines, editat per l'Editorial Rosa dels Vents, és la novel·la d'una vida i, alhora, un testament moral i espiritual destinat a fascinar lectors d'arreu del món i a fer visible el seu llegat d'esperança per a les generacions futures.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

El derecho a un trabajo digno

El pasado uno de mayo celebramos el día internacional de los trabajadores. En esta fecha recordamos las movilizaciones de obreros de Chicago en 1886, algunos murieron en defensa de sus derechos laborales, como la jornada laboral de ocho horas. Actualmente, estos derechos ya están regulados, sin embargo, todavía hay muchos trabajadores que viven en una situación precaria. A todos ellos la Iglesia quiere mostrarles su afecto, solidaridad y apoyo.

La Iglesia considera de suma importancia hacer llegar los valores del Evangelio al mundo obrero. Esta es una tarea de toda la comunidad cristiana y especialmente de la pastoral obrera. La pastoral obrera es la voz de la Iglesia que clama a favor de los derechos de los trabajadores, sobre todo de aquellos que se encuentran en situaciones difíciles. Acompañarlos es su misión. Lo hace por fidelidad a Cristo, amigo de pobres y descartados. Y lo hace para que la Iglesia de Jesucristo nazca, crezca y eche raíces en el mundo del trabajo.

Las delegaciones de Pastoral Obrera de las diócesis de Catalunya, junto con otros colectivos comprometidos con el mundo obrero, elaboran un manifiesto cada uno de mayo. El manifiesto de este año incide en la situación de aquellos que tienen un «trabajo sumergido», es decir, sin contrato laboral, sin cotización a la seguridad social y sin acceso a una pensión de jubilación. Son trabajadores pobres que no acostumbran a cobrar un salario justo y trabajan sin las mínimas condiciones de seguridad.

A todos ellos, la Iglesia quiere ofrecerles una palabra de esperanza. La Iglesia está llamada a ser la voz de los sin voz. No podemos desentendernos del clamor de tantos hermanos que no tienen cubiertas sus necesidades básicas. Así lo podemos leer en la carta de Santiago: «Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos del alimento diario y uno de vosotros les dice: "Id en paz, abrigaos y saciaos", pero no les da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve?» (Sant 2, 15-16).

El papa Francisco explica en una homilía que un hombre que no tenía trabajo fue a su parroquia a buscar algo de comida para su familia. La persona que le atendió, después de darle algunos alimentos, le dijo que al menos ese día podría llevar el pan a su familia. Entonces, el hombre respondió que para él eso no era suficiente. Lo que él realmente quería era ganarse el pan para llevarlo a su casa. (Homilía del papa Francisco, 1 de mayo de 2020). A aquel hombre le faltaba un trabajo digno, un trabajo que ofreciera a su familia un futuro lleno de esperanza.

Queridos hermanos y hermanas, hoy nos unimos a todos los hombres y mujeres que luchan por unas condiciones más justas en su trabajo. Ayudémosles a plantar la semilla de un futuro digno.

Pidamos al Señor que a nadie le falte un trabajo digno y un merecido descanso. Que san José interceda por todos los trabajadores del mundo, y muy especialmente por todos aquellos que carecen de un trabajo digno.